

Σταματήστε τον πόλεμο της Ρωσίας στην Ουκρανία! Ούτε Ουάσινγκτον ούτε Μόσχα

Συντακτική Ομάδα *Spectre Journal*¹

Η Ρωσία έχει ξεκινήσει έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο κατά της Ουκρανίας. Ο στόχος του πολέμου, όπως κατέστησε εντελώς καθαρό ο Βλαντιμίρ Πούτιν, είναι γη απώθηση των ΗΠΑ και του NATO και η ανοικοδόμηση της προηγούμενης αυτοκρατορίας της Ρωσίας στην Ανατολική Ευρώπη. Το καθεστώς Πούτιν έχει χτυπήσει όλες τις στρατιωτικές βάσεις της Ουκρανίας, έχει παραλύσει την κυβέρνηση με κυβερνοεπιθέσεις και έχει αναπτύξει στρατεύματα και πολεμοφόδια από την Οδησό μέχρι τις αποσχισθείσες δημοκρατίες στο Ντονμπάς. Οι δυνάμεις του Πούτιν στήνουν την πολιορκία στην πρωτεύουσα της Ουκρανίας, το Κίεβο, και τις άλλες μεγάλες πόλεις της, συμπεριλαμβανομένων των πόλεων Χάρκοβο και Χερσώνα. Οι Ουκρανοί αντιστέκονται ηρωικά στην εισβολή, καθυστερώντας την κατάκτηση της χώρας από τους Ρώσους.

Το καθεστώς Πούτιν έχει προειδοποιήσει τις παγκόσμιες δυνάμεις ότι θα απαντήσει σε οποιαδήποτε παρέμβαση με την ισχύ και έχει προχωρήσει τόσο μακριά ώστε να θέσει το πυρηνικό του οπλοστάσιο σε υψηλό συναγερμό. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους στο NATO – ακόμα βουτηγμένοι στο αίμα των Ιρακινών και των Αφγανών – έχουν επιβάλει κυρώσεις σχεδιασμένες να στοχεύσουν τον Πούτιν και τους Ρώσους ολιγάρχες που τον υποστηρίζουν. Αυτές αναμφίβολα θα επηρεάσουν ακραία την ρωσική οικονομία και, συνεπώς, τους φτωχούς και τους ανθρώπους της εργατικής τάξης στη Ρωσία. Εν τω μεταξύ, οι ΗΠΑ και το NATO έχουν αυξήσει την ανάπτυξη στρατευμάτων και τις παραδόσεις όπλων στα κράτη-μέλη του στην Ανατολική Ευρώπη. Όπως είναι προβλέψιμο, οι ευρωπαϊκές δυνάμεις με πρώτη τη Γερμανία αρχίζουν να αυξάνουν τους στρατιωτικούς προϋπολογισμούς τους για να προετοιμαστούν για διευρυμένη σύγκρουση με τη Ρωσία. Ολόκληρη η ήπειρος διακινδυνεύει έναν πόλεμο ανάμεσα σε δυνάμεις εξοπλισμένες με πυρηνικά. Έχουμε μπει σε μια καινούρια εποχή μεγάλης σύγκρουσης ισχύος για κυριαρχία πάνω σε έναν κόσμο που ο καπιταλισμός έχει βυθίσει σε κρίσεις.

Στην ομίχλη του πολέμου, με συγκρούσεις που υπόκεινται στον νόμο των ακούσιων συνεπειών, είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς την πορεία των γεγονότων. Παρ' όλα αυτά, η διεθνής αριστερά πρέπει να (επι)τηρήσει μια καθαρή, αντιιμπεριαλιστική και διεθνιστική θέση εν μέσω της πυρκαγιάς. Πρώτα και κύρια, πρέπει ανεπιφύλακτα να αντιτεθούμε στην επιθετικότητα της Ρωσίας, να απαιτήσουμε την άμεση απόσυρση των όλων των ρωσικών δυνάμεων – όχι μόνο από την Ουκρανία και την περιοχή του Ντονμπάς, αλλά επίσης από την Κριμαία, την οποία η Ρωσία κατέλαβε το 2014. Αυτές είναι ιμπεριαλιστικές κατοχικές δυνάμεις που έχουν παραβιάσει το δικαίωμα της Ουκρανίας στην αυτοδιάθεση/αυτοκαθορισμό.

Την ίδια στιγμή πρέπει επίσης να αντιτεθούμε στις ΗΠΑ και τους συμμάχους της στο NATO. Οι ιμπεριαλιστικοί τους στόχοι στην Ανατολική Ευρώπη μέσω της επέκτασης του NATO είναι μια από τις κομβικές υποκείμενες αιτίες της σύγκρουσης. Τα συμφέροντά τους είναι αρπακτικά στη φύση τους και δεν ευθυγραμμίζονται με αυτά των Ουκρανών εργατών και των καταπιεσμένων λαών της Ουκρανίας. Στοχεύουν να στερεώσουν το νατοϊκό μπλοκ, να ενισχύσουν την νεοφιλελεύθερη τάξη που έχουν επιβάλει στην Ανατολική Ευρώπη και να υπερασπίσουν την κυριαρχία της Ουάσινγκτον στην παγκόσμια οικονομία απέναντι σε οποιουδήποτε αντιπάλου – πιο προφανώς την Ρωσία αλλά επίσης την Κίνα, η οποία αμφισβητεί την οικονομική υπεροχή των ΗΠΑ, ως κομμάτι της προσπάθειάς τους να αποκαταστήσουν το στάτους της υπερδύναμης.

Πρέπει επίσης να υπερασπιστούμε το δικαίωμα του ουκρανικού λαού στον αυτοκαθορισμό και την αυτοάμυνα. Διεξάγουν μια απελευθερωτική πάλη για να υπερασπιστούν τον εαυτό τους από μια βάρβαρη επίθεση μιας αυτοκρατορικής δύναμης. Ουκρανοί σε ολόκληρο τον κόσμο έχουν ξεχυθεί στους δρόμους σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Ο αγώνας τους, όπως ακριβώς αυτός των Παλαιστινίων, αξίζει την χωρίς προϋποθέσεις υποστήριξη των συνδικάτων, των προοδευτικών οργανώσεων και της διεθνούς αριστεράς.

Η ουκρανική αντίσταση έχει πυροδοτήσει ένα κύμα αντιπολεμικών δράσεων και λαϊκής αλληλεγγύης σε ολόκληρο τον κόσμο, και το σημαντικότερο, στην ίδια τη Ρωσία. Εκεί, αντιμέτωποι με ένα δεξιό,

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://spectrejournal.com/stop-russias-war-on-ukraine>.

καπιταλιστικό καθεστώς που τακτικά καταστέλλει διαμαρτυρίες από φεμινίστριες, οργανώσεις LGBTQ+, συνδικάτα και δημοκράτες ακτιβιστές. Οι Ρώσοι ξεσηκώθηκαν σε μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Περισσότεροι από 750.000 υπέγραψαν ένα αντιπολεμικό αίτημα, επιστήμονες έκαναν δηλώσεις καταδίκης της επιθετικότητας του Πούτιν, άνθρωποι του θεάματος σε κρατικά χρηματοδοτούμενους θεσμούς πήραν θέση ενάντια στον πόλεμο και αθλητές όπως ο σταρ του τένις Andrey Rublev αντιτέθηκαν ανοιχτά στην εισβολή. Και το έκαναν αυτό με μεγάλο προσωπικό κίνδυνο, καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις του καθεστώτος έχουν ήδη συλλάβει χιλιάδες και απειλούν με ακόμα περισσότερη βίαιη καταστολή στους αντιφρονούντες, κάτι που πολύ πιθανόν θα εντατικοποιηθεί αν ο πόλεμος του Πούτιν εξελιχθεί άσχημα για τις δυνάμεις του.

Όλοι ξέρουμε ότι η ουκρανική αντίσταση και οι δράσεις διεθνούς αλληλεγγύης έχουν εντός τους ένα φάσμα πολιτικών ρευμάτων. Κάποια προσβλέπουν, από καθαρή απελπισία, στις ΗΠΑ και το NATO για λύσεις, προχωρώντας τόσο πολύ ώστε να ζητούν ακόμα και την παρέμβασή τους απαιτώντας πράγματα όπως μια ζώνη απαγόρευσης πτήσεων. Παρ' όλο που εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στις διαμαρτυρίες, ως σοσιαλιστές θα πρέπει να διατηρούμε πάντα μια ανεξάρτητη στάση. Πρέπει να επιχειρηματολογούμε ενάντια σε αιτήματα που ενισχύσουν το ένα αυτοκρατορικό μπλοκ ενάντια στο άλλο. Οι δυνάμεις των ΗΠΑ και του NATO έχουν μια άθλια ιστορία διεξαγωγής ιμπεριαλιστικών πολέμων, επίβλεψης αποικιοκρατικών αυτοκρατοριών και προδοσίας απελευθερωτικών αγώνων για τους δικούς τους αντιδραστικούς σκοπούς. Όπως αποδεικνύει το ιστορικό τους στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, δεν θα παρέμβουν για το καλό του ουκρανικού λαού. Ξέρουμε ήδη το ιστορικό της Ουάσινγκτον στην Ουκρανία. Μεταξύ άλλων, έχει επβάλει τον νεοφιλελευθερισμό της χώρας μέσω του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, που την έχει παγιδεύσει στο χρέος και έχει επιβάλει σε αυτήν προγράμματα διαρθρωτικών προσαρμογών, με καταστροφικές συνέπειες για τους εργατές και τους καταπιεσμένους λαούς. Οι ΗΠΑ και το NATO δεν επιδιώκουν να ελευθερώσουν την Ουκρανία αλλά να την ενσωματώσουν και να την υπαγάγουν στο αυτοκρατορικό τους μπλοκ.

Ως μια εναλλακτική στο να προσβλέπει κανείς στις ΗΠΑ και το NATO για λύσεις, η διεθνής αριστερά πρέπει να δείξει την δυνητική και επείγουσα ανάγκη για διεθνιστική αλληλεγγύη από τα κάτω ενάντια σε όλες τις φιλοπόλεμες δυνάμεις. Με διαμαρτυρίες αναδυόμενες σε ολόκληρο τον κόσμο, αυτό δεν είναι μια ουτοπική στατηγική αλλά μια πραγματική δυνατότητα. Μόνο μια τέτοια αλληλεγγύη μπορεί να προωθήσει προοδευτικές λύσεις σε αυτή την καταστροφή. Πρέπει να εκφράσουμε αλληλεγγύη πέρα από όλα τα σύνορα με προοδευτικές δυνάμεις επί τόπου σε όλες τις χώρες – η διεθνιστική αριστερά, συνδικάτα, φεμινιστικές οργανώσεις και όλες οι άλλες δυνάμεις που αγωνίζονται για δικαιοσύνη και ισότητα – ενάντια στον πόλεμο της Ρωσίας. Και πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σταματήσουμε τον μετασχηματισμό αυτού του πολέμου σε έναν πόλεμο μεταξύ αυτοκρατοριών και πιθανόν πυρηνικό, ανάμεσα στη Ρωσία και τις ΗΠΑ. Μόνο οι άρχουσες τάξεις και η ακροδεξιά θα επωφεληθούν από αυτό το χάος/μπέρδεμα, τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα. Οι εργαζόμενοι και καταπιεσμένοι θα πληρώσουν το κόστος, ιδιαίτερα στην Ουκρανία αλλά επίσης και στη Ρωσία, τις χώρες του NATO και άλλα έθνη σε ολόκληρο τον κόσμο.

Για να οικοδομήσει πραγματική αλληλεγγύη, η διεθνής αριστερά πρέπει να απορρίψει κατηγορηματικά την πολιτική “ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου”. Αυτή η θέση έχει οδηγήσει κάποιους στην αριστερά και στους προοδευτικούς κύκλους να συντάσσονται ανοιχτά με τη Ρωσία εναντίον των ΗΠΑ. Άλλοι δικαιολογούν ή δίνουν άφεση στην εισβολή της Ρωσίας αναφερόμενοι στις “νόμιμες ανησυχίες για την εθνική της ασφάλεια”. Και κάποιοι άλλοι αρνούνται να καταδικάσουν τον πόλεμο που διεξάγει, εγκαταλείποντας τον διεθνισμό που υπάρχει πάντα στην καρδιά της αριστεράς και συρρικνώνουν την ευθύνη της μόνο στην αντίθεση στον Δυτικό ιμπεριαλισμό. Αυτή είναι μια καταστροφική θέση που συντάσσεται στο πλευρό του ρωσικού κράτους ενάντια στον λαό του, που δεν υποστηρίζουν τον πόλεμο· διαρρηγνύει την αλληλεγγύη με τους Ουκρανούς που μάχονται τον Ρώσικο ιμπεριαλισμό· και θα απομονώσει κάθε αντιπολεμική οργάνωση από την πλειοψηφία του κόσμου, ο οποίος είναι σωστά αηδιασμένος από την εισβολή της Ρωσίας.

Η πολιτική “ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου” δυσφημεί την αριστερά που την προσυπογράφει και την θέτει στην άβολη παρέα ακροδεξιών μορφών όπως ο Ντόναλντ Τραμπ, ο Στιν Μπάννον και ο Τάκερ Κάρλσον. Ακόμα και αντιδραστικοί, που έχουν υποστηρίξει τον Πούτιν, όπως η Μαρίν Λεπέν, η ακροδεξιά ηγέτιδα του Εθνικού Μετώπου στη Γαλλία, “χτυπιούνται” τώρα για να απεμπλακούν από τη συμμαχία με το καθεστώς του Πούτιν. Όσοι στην αριστερά προσπαθούν, ανάλογα, να αποστασιοποιηθούν από μια τέτοια

θέση, θα πρέπει επίσης να ξεφορτωθούν από το πλαίσιο που τους οδήγησε σε μια στάση υπέρ του Πούτιν. Οι αυτοκρατορίες-εχθροί της Ουάσινγκτον δεν είναι φίλοι μας. Οι μοναδικοί μας φίλοι είναι οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι λαοί του κόσμου που αγωνίζονται για ειρήνη, ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα.

Στην οργάνωση της αλληλεγγύης από τα κάτω, πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι ως προς τα κεντρικά μας αιτήματα. Πρέπει να αντιτεθούμε στον πόλεμο της ρωσίας και να απαιτήσουμε την αποχώρηση όλων των δυνάμεών της. Πρέπει να αντιτεθούμε στην μετατροπή, από ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, αυτού του πολέμου σε έναν πόλεμο μεταξύ αυτοκρατοριών για την κυριαρχία στην Ευρώπη. Πρέπει να τους καλέσουμε να ανοίξουν τα σύνορά τους σε όλους τους Ουκρανούς που προσπαθούν να ξεφύγουν από τη ρωσική εισβολή όπως απαιτούμε το ίδιο για τα εκατομμύρια των μεταναστών και προσφύγων που προσπαθούν να ξεφύγουν από την καταπίεση σε οποιοδήποτε μέρος της γης. Πρέπει να απαιτήσουμε οι ΗΠΑ να διαγράψουν ολόκληρο το χρέος της Ουκρανίας έτσι ώστε, όποτε απελευθερωθεί από την ρωσική κατοχή να μην είναι παγιδευμένη στην φυλακή χρέους του Δυτικού ιμπεριαλισμού.

Τέλος, πρέπει να καταλάβουμε τη σημασία της εισβολής της Ρωσίας και την ιστορική στιγμή που αντιπροσωπεύει. Πρόκειται για τα πιο σημαντικά γεωπολιτικά γεγονότα από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου. Εγκαινιάσε μια νέα εποχή μεγάλης αντιπαράθεσης ισχύος, όχι μόνο ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Ρωσία αλλά και ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα, η οποία τοποθέτησε τον εαυτό της ως τον οικονομικό χορηγό της Ρωσίας.

Οι συγκρούσεις αυτής της νέας εποχής έχουν ήδη τεράστιες επιπτώσεις στη γεωπολιτική, στην οικονομία και στην εσωτερική πολιτική των χωρών σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο πόλεμος της Ρωσίας, οι κυρώσεις της Δύσης, και οι απειλές που θέτουν στις διεθνείς επενδύσεις και το εμπόριο έχουν πυροδοτήσει ασυνήθιστη ρευστότητα στις χρηματαγορές σε ολόκληρο τον κόσμο. Η πιθανότητα να κοπεί η παροχή ρωσικού πετρελαίου και φυσικού αερίου προς την Ευρώπη και της διακοπής των εξαγωγών σιτηρών της Ουκρανίας εξαιτίας του πολέμου θα οδηγήσουν σε αύξηση του κόστους των καυσίμων και των τροφίμων. Αυτό, με τη σειρά του, θα οδηγήσει σε αύξηση του πληθωρισμού και θα επιβραδύνει την παγκόσμια οικονομία, εντείνοντας την τροχιά/πορεία του συστήματος σε μια κρίση στασιμοπληθωρισμού χαμηλής ανάπτυξης και υψηλού πληθωρισμού. Αυτότο σενάριο θα ασκήσει πίεση στις κεντρικές τράπεζες να αυξήσουν τα επιτόκια, να αυξήσουν το κόστος του χρέους που κρατούν εταιρείες και κράτη και θα αναγκάσουν τις κυβερνήσεις ένα ευρύ επιθετικό πρόγραμμα λιτότητας με απολύσεις στον δημόσιο τομέα και περικοπές στα κοινωνικά επιδόματα². Όπως πάντα, οι φτωχότεροι, ιδιαίτερα στον παγκόσμιο Νότο, θα υποφέρουν περισσότερο. Τίποτα δεν θα μείνει απρόσβλητο από τις επιπτώσεις αυτού του πολέμου.

Σε αυτή την εποχή, η διεθνής αριστερά πρέπει να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων. Η δεξιά θα προσπαθήσει επίσης να εκμεταλλευτεί την καταστροφή, προσφέροντας της αντιδραστικές, ρατσιστικές και εθνικιστικές ψευδολύσεις της. Είναι δική μας ευθύνη να οργανώσουμε μια ευρεία λαϊκή εναλλακτική. Άμεσα, χρειαζόμαστε “εκπαιδευτικές” εκδηλώσεις για να βοηθήσουμε τον κόσμο να καταλάβει πώς έφτασε ο κόσμος σε αυτό το χάος. Αυτό είναι ουσιώδες για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού κινήματος αρχών ριζωμένον στους αγώνες της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων λαών σε ολόκληρο τον κόσμο. Πρέπει να αντιτεθούμε σε οποιαδήποτε προσπάθεια καταστολής των αγώνων στο εσωτερικό των χωρών για την επίτευξη της εθνικής ενότητας εν μέσω του πολέμου. Αντίθετα, θα πρέπει να στοχεύουμε στην οικοδόμηση αγώνων ενάντια στις επιθέσεις στο βιωτικό μας επίπεδο, από τους συνδικαλισμένους οδηγούς στα Starbucks, σε απεργίες ενοικίου, αναστολές εξώσεων και καμπάνιες για την προστασία των δημοσίων υπηρεσιών. Μπαίνουμε σε μια εποχή στην οποία τέτοιοι αγώνες στο πλαίσιο των εθνικών κρατών πρέπει να ενοποιηθούν ως μέρος μιας παγκόσμιας πάλης ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Σε αυτή την σύγκρουση το σύνθημα που πρέπει να μας καθοδηγεί πρέπει να είναι: **Ούτε Ουάσινγκτον ούτε Μόσχα, αλλά η παγκόσμια εργατική τάξη!**

² Στμ. Δηλαδή ότι συνέβη μετά την κρίση του 2008! (με εξαίρεση ίσως τον πληθωρισμό)